

VEREBES ERNŐ VERSEI

VASÁRNAPI TÁNC

valamiféle ünnepélyre kellene menni
beleinni a madáritatóba, aztán szépen lefeküdni
tenni a halált, de közben hallani, szimatolni az életet
álmokban ünneplő illatokba öltözködni
egy vidám társaság szomorú pillanatának lenni szép lehet

úgy vinni táncba az egyszer majd vajúdó mátkát
mint aki ott sincs, ki már minden szerelmen átlát,
s mégis imádni e forgásba tűnő alakot:
szemébe nézve szítani elparázsló álmát,
hogy újraálmodhasson magából egy darabot

ott kellene lenni mindig, két tánclépés között,
mozdulatra vetkőztetni, ki táncba öltözött,
harsány nevetések közti csend lenni, valahol
messze őrködni, itt megszületett zenénk fölött
mint anya, ki időnként a bölcső fölé hajol

valamiféle ünnepélyre kellene menni
indulni végre, a magánynak társat keresni
s megtalálni őt, ki vasárnaponként délután
meghal, hogy feltámadhasson az asztalt leszedni:
hogy elrepülhessen zuhanó ünnepmadarán

ilyen kudarcokban láttatja csupán magát
 ez a szemérmes világ, mondom,
 de míg a magyarázattal sietnék
 igazítász egyet gombodon
 s érzem, illene befejeznem;
 illene: e szót már jól megtanultam

aztán már csak néhány tűnő dolog
 kapkod bennem kimondásra várva,
 kedvünket eldöntendő még egy félórára
 vagy még annyira sem, mert közben
 beáll a szívhalál: a szeretet halála,
 s csúnya fintort látok a tükörablakban

arcom fényképpé válik szemedben,
 úgy nézel rám a néma csöndben;
 elvesztettem a pillanatot
 időmet mégis teszem,
 csak úgy látszik, hogy töprengve,
 de nem, úgy zuhanok, ahogy véres a hús

persze, nem válaszolok
 – soha nem is kérdeztél magadról engem –
 ezért hallom a kintről közeledő lépteket,
 itt most vers születhetne a délutánból
 s míg sietve zsebkendőt keresek,
 megérkezik kiengedni engem, a kapus

TÁJKÉP TORZÓKKAL

gémekutak vödrében hűlő szívekből
 iszik a kiégett Nap
 vöröstől lucskos a most születő alkony
 s e képeslap mértani gyújtópontjából
 gyufaszál vészjósoló sercenését hallom

árnyékára hajlik lassan a Földes Úr
 az önmagától mindig fényesebb képen
 lehull egy nehéz kalap
 mintha most zendülő hajtásokat nézne

az enyészet pallosa csigolyán reccsen
 s mint kérdés pattan vissza

fejetlen lovak vályúba bólintanak
 félve

ÜNNEPEM

ágakba ütközik valami fenn
 szétrobban a túloldalon

örökzöldet saját színébe zár
 megfagy a légy az asztalon

záróra után lopva táncot rop
 hajnali tüzeket öltve

halott karácsonyfa dísze rebben
 örömben összetörve

GÉ ÉNEKE

megértem én már arra – jöhettek –
 magjaim szétszórni, ha temettek
 maradhatok így a földemben
 Naptól, széltől ha fel is éledtem

én vagyok kit vetettek, s ki arat
 egyszerre volnék búza és garat
 s míg messze innen a világ megett
 végtelen csend nő a mezők felett

a szomszéd mezsgyén már mosolyognak
fényes nappal az előhítt holtak;
fonnyadtan az évelés sodrától
aranylón a királyi palásttól

ízként-illatként körülremegnek,
foszló ölükbe visszatemetnek
s mert férgeik csontszerelme éltet,
visszajövök még, nem baj, ha féltek

BECSÜ

ez semmi . . .
ezek a fényképek . . .
ezek a fényképek már akkor
ezerkilencszázharminhárom januárjában is sárgák voltak
akkoriban ilyen papírral dolgoztak a fényképészek
csoda hogy ma nem csinálnak ilyeneket
nem tudnak ma már semmit úgy csinálni sehol sem
mint ahogyan ÉPPEN EZ látszik
ezeken a fényképeken
még a fekete is
sárga